

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע

ח' - י"ב ניסן

ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

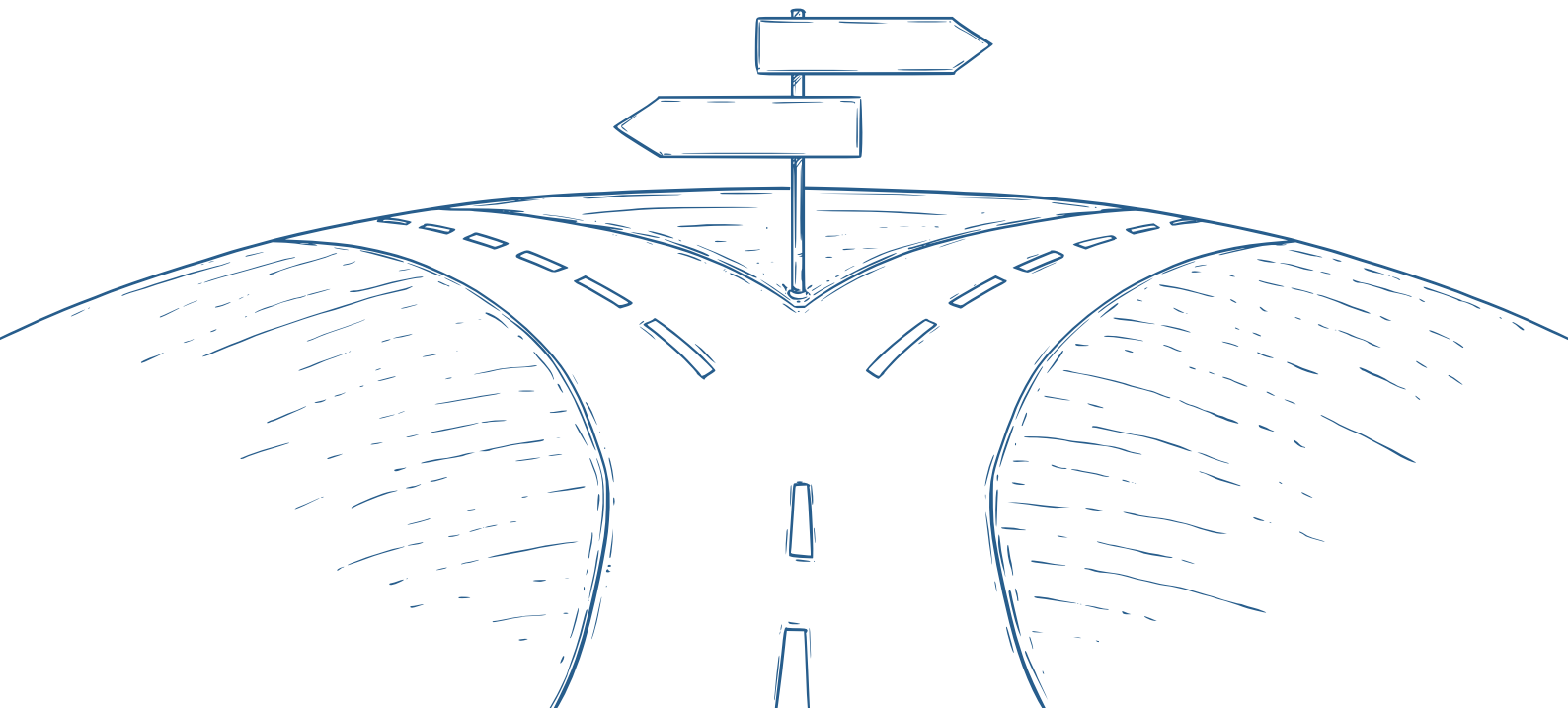
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

תוכן עניינים

- א התייחסות לדבריו של ראש החטיבה היהודית בשב"כ 4
- ב מי שותק היום? 7
- ד שלושה קודקודים של יציאה לחירות 10
- ה חרדים לנצח ישראל 13

התייחסות לדבריו של ראש החטיבה היהודית בשב"כ

”
הייתה אז מערכת משפט מלאה ומסודרת, יותר מזו הישראלית היום. היה אפשר להגיש תלונה למשטרה, והיה שופט לפי הדין של הוד מלכותו. אבל הפלמ"ח חשב אחרת

אמש פורסמו על ידי העיתונאית איילה חסון דברים קשים של ראש החטיבה היהודית בשב"כ על 'נערי הגבעות' וההתנהגות כלפיהם. רבים מאיתנו גדלו על מתן אשראי ציבורי ומוסרי בלתי מוגבל לשב"כ, אבל אנחנו נוכחים לדעת כי מצד החטיבה היהודית בשב"כ אין שום הבנה ושום מורכבות ביחס ל'נערי הגבעות'. כעת ניכר שרבים מאיתנו מתבגרים, והולך ומתפתח פה יחס ענייני ורציני יותר.

הדברים המצורפים מטה פורסמו לפני כמה שנים ומובאים כאן שוב. כל מילה נוספת מיותרת (ההדגשות שלנו).

על נערי הגבעות / יגאל כנען

מפקד חיל האוויר במלחמת ששת הימים, מוטי הוד, סיפר פעם סיפור חביב:
 ב-1939, ערב השואה, נסעו אימו והוא כילד, קיבוצניקים מדגניה, לביקור משפחתי בוורשה, פולין.
 הוא ירד לשחק עם הילדים ברחוב.
 לפתע החלו ידוויי אבנים לעברם.
 הילדים היהודיים התחמקו והתייחסו לכך כעניין של יום ביומו.
 זורקי האבנים היו קבוצה של ילדים פולנים. הוא לא הבין, לקח אבנים וזרק חזרה.
 למחרת באה חבורת הילדים הפולנית ולקחה אותו אליה. "אתה משלנו", אמרו לו.

ספרות החינוך מתחילת המאה שעברה מלאה בסיפורי "צברינו החמודים והעוקצניים".
 הזקופים, השזופים, השמחים, החזקים, הישרים במחשבתם.
 העולים לארץ, סוציאליסטים ככל שיהיו, נראו כאחרוני תלמידי ליטא - שלדיים, כפופי גו, ממושקפים, למדנים, טרחנים, פטפטנים.
הייתה ציפייה שהארץ הזאת תצמיח גזע אחר, וזה אכן קרה. ההתמוגגות הייתה מלאה.

והיה לזה המשך.

בסביבות מלחמת השחרור היה מקרה של אונס בחורה צעירה מאחד המשקים על ידי ערבי.
 היישוב רתח. לא כמו היום. וכדי שתבינו: הייתה אז מערכת משפט מלאה ומסודרת, יותר מזו הישראלית היום.
 היה אפשר להגיש תלונה למשטרה, והיה שופט לפי הדין של הוד מלכותו. אבל הפלמ"ח חשב אחרת.

”
**מלחמת ששת הימים
העלתה את מדינת
ישראל קומה. לא
עוד רק מדינת
שפלת החוף, מדינת
חולות וביצות
מיובשות, אלא
יורשת נחלת אבות**

נשלחה חוליה של שלושה. ביניהם עמוס חורב המנוח, שהגיע מאוחר יותר להיות אלוף בצה"ל ונשיא הטכניון. והם סירסו את האנס.

לא רק זאת, אלא כי פזמונאי ההגנה חיים חפר כתב שיר, "סירסנוך יא מוחמד", לתהילת המעשה.

מלחמת ששת הימים העלתה את מדינת ישראל קומה. לא עוד רק מדינת שפלת החוף, מדינת חולות וביצות מיובשות, אלא יורשת נחלת אבות. ההתנחלויות, שהיו ברובן דתיות, יצרו נוער אחר. מדהים. לזקיפות הקומה והבריאות הנפשית נוספה פגישה עם מרחבי הטבע של יהודה ושומרון, דעת תורה ישראלית, נקיות מהמקולקל שבתרבות המערב, טהרה. גדעון קטן, יהודה המכבי קטן.

הם קראו בשקיקה את ספרי העלייה השנייה ואת 'מכתבי יוני', והיו מוכנים בענוותם לשרת בכל כוחם את המדינה הנפלאה שבנתה כל זאת. פתחו את הדלת, וחטפו את סטירת הלחי של חייהם: המדינה הזו מגרשת אותם מן הבית, בזה להם, מפחדת מהם, מעדיפה את הערבים עליהם. רובם נכנעו, פרשו, הצטרפו לרוב הבורגני או הלכו למגדלי השן של הישיבות. נשאר מיעוט שניסה להיות "פרא אציל". ללמוד ב'ישיבות קטנות', לחיות בקומונות בטבע. ליישם את התורה שלמדו עם האישיות הטבעית שלהם במין שמורות אינדיאניות.

ההיגיון הפשוט שלהם אמר: אנחנו מתיישבים במערב הפרוע. אין שלטון מרכזי. השריף פחדן, נציג השלטון מוויינגטון צבוע ופחדן. אם לא נגיב, אם לא נחיה את השטח, פשוט לא נשרוד.

ואני יוצא ממסקנה, שאולי היא מופרכת, שגם פרשיית דומא וגם יתמא נעשו על ידי יהודים. האויב זורק אבנים, גם אנחנו זורקים אבנים. האויב זורק בקבוקי תבערה, גם אנחנו זורקים בקבוקי תבערה.

**מי שאומר
שהנוער
הזה הוא
הסכנה הכי
גדולה
לשלום
מדינת
ישראל, הוא
פשוט שליח
של האויבים
– בין אלה
מאירופה,
בין אלה
מערב**

האמירה שזה 'לא יהודי' היא קשקוש מתחסד. כאילו פצצה של איש אצ"ל היא 'יהודית', או הפצצה מ-אף 16 היא 'נקייה' ו'יהודית'.
ליצור 'חטיבה יהודית' אימתנית כדי לברא כתובות גרפיטי הנכתבות בכפרים ערביים זו סטייה נפשית של מדינת ישראל.

הנוער הזה הוא בין הניצנים היותר בריאים של העתיד שלנו.
אני לא חותם על כל דבר שהם עושים, אבל זה כמו נער בגיל ההתבגרות. הוא היה ילד יפה, ועכשיו הוא מתבגר עצבני, מתכער, מוזר. צריך לטפל בזה בכפפות של משי. ההתבגרות הזו נועדה לבנות ממנו מבוגר נורמלי. חזק, עומד בתלאות החיים.
אם נדרוך עליו במגפיים, נחסל את העתיד שלו ואת העתיד שלנו.
טיפול ביד ברזל יהיה כמו ההקרנות למחלת הגזזת שנתנו לעולים בשנות ה-50: גזזת אין להם, סרטן יש להם.

מי שאומר שהנוער הזה הוא הסכנה הכי גדולה לשלום מדינת ישראל, הוא פשוט שליח של האויבים – בין אלה מאירופה, בין אלה מערב.
הנערים הם ה"תום סויר" וה"הקלברי פין" של יהודה ושומרון. אנשים שנולדו אל טבע ועתיד חדש.
מול הריקבון של הגורמים הכי רשמיים – שי ניצן, דינה זילבר, הפרקליטות, החטיבה היהודית, ממסד יהודי ישן, רקוב מכספים זרים ומחינוך זר – ניצבת פה לכל היותר טעות, אבל של משהו צעיר ובריא, וכך צריך לטפל בה.

יש לפעמים שאתה מגיע לצומת ורוצה להמשיך ישר. אבל הצומת אינו כזה. זהו צומת Y (ואיי). אתה יכול להמשיך קדימה וימינה או קדימה ושמאלה. אין ברירה אחרת.
מדינת ישראל נמצאת במצב כזה. אין חזרה אחורה, אין להמשיך ישר. אם לקחת את הענף השמאלי – הוא קובר אותך ב'מדינת כל אזרחיה' פלסטינים ואריתראים, עם ה'קרן לישראל חדשה', עם אנטי יהדות ועם פרוגרסיביות. חיסול המדינה היהודית.
הדרך היחידה היא קדימה וימינה. מדינה יהודית. דרך שאולי יש בה בעיות נקודתיות, ויש פשוט לטפל בהן נכון.

כדאי שנתמקד בדרך הזו. בשמחה, בגאווה, באמונה.

מי שותק היום?

איתי אסמן

אדם בוגר מבין, שכדי להגיע בן חורין לפסח יש להשתחרר מכל מיני קיבעונויות בחיינו, ולא לפחד להיכנס גם למקומות שקצת לא נעים לחפש בהם ולהשתחרר מהחמץ שם, פיזי ותודעתי כאחד. בדורנו חשוב גם לצאת לחירות מעבדות תודעתית להגמוניה שלטת.

א. **השבוע פורסמה הקלטה מזעזעת, שבה ראש החטיבה היהודית בשב"כ מספר שהוא מכניס יהודים למעצר לחדר שבתוכו עכברים למשך כמה ימים ללא שום ראיות.**

סיפור כזה יכול להתרחש רק במשטרים אפלים ודיקטטוריים.

לאחר שהפרשייה נחשפה, אותו איש שב"כ הודיע שהוא משעה את עצמו. ללא חקירה, ללא שייעצר מיידית וללא משפט.

מסתבר שיש אנשים שהם מעל החוק. ברצונם יחליטו מתי ישליכו יהודים לתא מלא עכברים וללא ראיות וברצונם יחליטו מתי הם משעים את עצמם כשהמחדל נחשף. ממש אצילות.

ב. **בכל פעם שנחשפת פרשייה חמורה ומחדל צריך לשאול "מי שותק היום?"**

אין צורך לשאול את השאלה הזו כלפי מי ששותק כל השנה ולא מתעסק בסוגיות ציבוריות, אלא כלפי מי שבוחר להתערב, להתראיין בתקשורת, לכתוב מאמרי דעה ולהגיע להפגנות.

אותו חובה לשאול "מדוע אתה שותק היום?!"

שאלה זו היא נגזרת של קריאת המפה הציבורית והפוליטית של אותם מובילי דעת קהל, ובנוסף, של בירור עולם הערכים שלהם.

ג. **הארגונים שמסבירים לנו שצריך לעשות "פוליטיקה של הכנסת אורחים" ולא "פוליטיקה של הכרעות" שותקים היום, ולא רק היום.**

הם מבקרים בנחישות רק פוליטיקאים, ולא פקידים שאינם נבחרים. ההתנהלות בשיטות אפלות במחשכים אינה מזעזעת אותם. הם עבדים של סדר היום הציבורי של תקשורת השמאל וההגמוניה, ולכן רוב מוחלט של הגינויים שלהם יהיה נגד נבחרי הציבור, ולא למשל נגד השב"כ או נגד היועמ"שית, המסרבת לחשוף לציבור את יומן הפגישות שלה מעל שנה בניגוד לחוק.

אין להם בעיה עם פוליטיקה של הכרעה שנעשית על ידי אנשים חזקים מאוד בפקידות שאין מי שיבקר אותם.

ד. **לצערנו, גם רבנים שחותמים על כל מיני אמנות העוסקות בסגנון, בשיח יפה ובאתיקה ושיצאו להפגין נגד הממשלה שותקים היום.**

הם חושבים ששיתוף הפעולה שלהם עם ההגמוניה עושה קירוב לבבות.

”
רבנים
שחותמים
על כל מיני
אמנות
העוסקות
בסגנון,
בשיח יפה
ובאתיקה
ושיצאו
להפגין
נגד
הממשלה
שותקים
היום.
הם
חושבים
ששיתוף
הפעולה
שלהם עם
ההגמוניה
עושה
קירוב
לבבות

”
**יש חלקים בציבור שלא
 יקבלו שום קואליציה
 ימנית, ותמיד יהיו
 עסוקים בהשחרתה
 ובמציאת פגמים
 וליקויים בה – מתוך
 חוסר רצון לקבל את
 הכרעת הרוב, הם אינם
 דמוקרטיים במהות**

אבל מי ידאג לזכויות האדם? מי יזעק את זעקת העשוקים הנעשקים תחת השב"כ בלי שום משפט?

איפה הרבנים שמדברים על "בין אדם לחברו" והצדדים ההומניים בתורה, מדוע הם שותקים היום!?

מדוע אינם שולחים הודעת יחסי ציבור לתקשורת כדי להגיע ולהתראיין ולומר את דעת התורה על העוול הזה? מדוע הם מופיעים בתאגיד השידור הציבורי ובאולפני החדשות רק בסוגיות שבהן השמאל מהלל אותם, ולא כאשר צריך לבקר את "הצד השני" בחריפות?

מדוע רק הימין והממשלה מואשמים ביצירת הקרע בעם?

האם בקשת האמת והצדק הציבורי הן המדד, או שמא אינטרסים?

לא הייתי כותב זאת אילולא העוול הזועק לשמיים הזה (ולא, לא מספיקה הודעה אנמית באתר מגזרי).

ה. על התקשורת וההגמוניה אין שאלה מדוע הם שותקים היום, כי הם שותקים ומשתיקים בכל השנה על עניינים כאלה.

הם יודעים לבקר רק את נבחרי הציבור שמזיזים להם את הגבינה ופוגעים בשליטה ובכוח הפוליטי שלהם.

אדם הרואה בנבחרי הציבור את מקור כל הבעיות, יבחר שוב ושוב לבקר רק אותם.

לשיטתו, אם יחליפו את נבחרי הציבור, כל הבעיות תיפתרנה.

אנשים מסוימים חושבים ש"הקרע בעם" הוא תוצר של נבחרי ציבור שאינם ראויים. **הם אינם מבינים שיש חלקים בציבור ובמערכות הציבוריות שלא יקבלו שום קואליציה ימנית, ותמיד יהיו עסוקים בהשחרתה ובמציאת פגמים וליקויים בה – לא מתוך רצון לתקן, אלא מתוך חוסר רצון לקבל את הכרעת הרוב, הם אינם דמוקרטיים במהות.**

ו. חשוב לדעת, שהדרך היחידה לדעת על העוולות שקיימות בציבוריות הישראלית היא דרך התקשורת, והיא (ברובה) בחרה צד פוליטי מאוד מסוים.

”
**כשישנם
פקידים
שגופי
התקשורת
אינם
מבקרים
את
צעדיהם,
הם יכולים
לעבור על
החוק
בידיעה
שלא יעשו
להם כלום.
משל היו
פרח מוגן**

אנשים שמקשיבים כל היום לתקשורת השמאל וקוראים את העיתונים שלהם בטוחים שרק לנבחרי הציבור יש פגמים וכשלים. כך גם אנשים 'טהורים' שטוענים שהם התנזרו לגמרי מתקשורת, אבל הם ניזונים בצורה דיפוזית מדף המסרים של ההגמוניה.

הפקידים להבנתם הם תמיד 'מקצועיים ואובייקטיביים'. לכן הם תמיד יסבירו שבמדינה דמוקרטית כמו שלנו, הפקידים צריכים לקבל את ההחלטות ולא נבחרי הציבור האינטרסנטיים.

כשישנם פקידים שגופי התקשורת אינם מבקרים את צעדיהם, הם יכולים לעבור על החוק בידיעה שלא יעשו להם כלום. משל היו פרח מוגן.

כך הם הולכים ומסתאבים. כי כל פעם נחצה עוד גבול ועוד גבול, והכל בשם הדמוקרטיה והמקצועיות.

היועמ"שית וראש השב"כ לא צריכים כביכול לתת דין וחשבון לציבור, אין מי שיכול לפטר אותם ואין מי שיגיד להם שהם עברו על החוק.

וגם חלק מהרבנים שותקים, לדעתם צריך עין טובה על הפקידים וביקורת מתמדת על נבחרי הציבור.

ז. ראש השב"כ רונן בר נוהג להיפגש עם רבנים מסוימים בציונות הדתית ולשטוח בפניהם את כל הדברים החשובים שהארגון עושה. את מעללי החטיבה היהודית הוא כמובן לא יספר להם.

וחלקם מסתנוורים. מי לא ישתאה לשמע פועלו של הארגון הזה? אבל הוא לא מספר להם על התא עם העכברים, ולא אומר להם למה הוא לא העיר את ראש הממשלה בליל שמחת תורה; ואחרי מפגש איתו הם מהללים את השב"כ ללא שום סינון ואיזון.

כלל ברזל- אל תתנו לדרגות לסנוור לכם את הראייה וחוש הביקורת. במיוחד לא אחרי טבח שמחת תורה.

ח. כך זה היה במשך שנים עם רמטכ"לים. וכך קיבלנו צבא שמתקבע בקונספציות הרסניות, שלא מצליח להתמודד עם ארגון קטן כמו החמאס.

מי ששותק היום, ומי ששותק מול כל מחדל ואף פשע של פקידים חזקים ובלתי נבחרים, מעיד על 'מוסריותו' ועל הבנתו הציבורית.

הוא מעיד על כמיהה חסרת גבול להשתייך לאליטה, ולכן אינו מסוגל לבקר אותה ואת מחדליה.

ט. בע"ה לקראת חג החירות נזכה להשתחרר מהעבדות המנטלית, הסוציולוגית והציבורית מול ההגמוניה הנאורה בעיני עצמה, ונזכה לשקיפות אמיתית גם של מעשיהם והתנהלותם של הפקידים השולטים בחיינו.

עד אז נתפלל שהמחיר לא יהיה גבוה מדי.

שלושה קודקודים של יציאה לחירות

עזרא הימן

כשאינ
תודעה
לאומית,
אנשים עם
כל מיני
כישרונות
חושבים
שהם נולדו
למשול.
להם
הריבונות
בחסדי
הטבע. הם
מפתחים
תודעת
אדנות של
בעלי דם,
כחול',
ורואים
באנשים
האחרים
עבדים

א. יציאה מעבדות וחירות לאומית

כשיצאנו ממצרים, מבית עבדים לחירות, נעשינו גם ללאום. ומאז, במסורת של אלפי שנים, החירות הלאומית שלנו היא עבורנו המצפן גם של החירות האישית. למדנו ולימדנו את העולם על הקשר הישיר והעמוק בין שני הערכים האלה.

כשאנחנו בני חורין כעם, כולנו קשורים יחד בזהות המשותפת שהולידה אותנו ועשתה אותנו לעם אחד. אין אליטה שלטת אלא מכוח אמון והסכמה של רבבות בית ישראל. כשיש זהות לאומית משותפת, גם האנשים הפשוטים הם בני חורין. כשיש זהות לאומית משותפת, הערבות ההדדית מבטיחה גם את החירות האישית.

ב. לעמוד ברשות עצמנו וחירות אישית

כבר נכתב רבות בעולם על הקשר הישיר בין עליית התודעה הלאומית בעידן המודרני, ריבונות העם, וזכויות פוליטיות שוות של כלל האזרחים. היכן שיש תודעה לאומית של עם חופשי, יש אזרחים בני חורין בעלי זכויות פוליטיות ואישיות.

כשאינ תודעה לאומית, אנשים עם כל מיני כישרונות חושבים שהם נולדו למשול. להם הריבונות בחסדי הטבע. הם מפתחים תודעת אדנות של בעלי דם כחול', ורואים באנשים האחרים עבדים, כמו באימפריות קדומות שבהן עם ישראל נאבק. לעבדים אין חירויות.

במקום שבו התודעה הלאומית מתפוררת, שם יקומו בעלי כישרון שונים וינכסו לעצמם את הריבונות. במקום שבו אין זהות לאומית משותפת, בעלי שררה חוטפים את השלטון והופכים את יתר הציבור לנתיניהם ולעבדיהם. **במקום שבו הריבונות איננה בידי העם, גם חירויות הפרט לא יהיו שם.**

ג. עליונות המשפטנים וחורבן החירות האישית

הטענה המתחסדת שעליונות השופטים והמשפטנים היא שתשמור על החירות האנושית מפני נבחרי הציבור היא תרמית קשה ומסוכנת מאוד. עליונות של אליטות שלא זקוקות להסכמת הציבור היא מתכון לדבר אחד בלבד: עריצות.

לעריצים יש סמכות אין-סופית, אך הם אינם אחראים לרווחת האנשים ואינם נותנים שום דין וחשבון בפניהם.

וכך, יצחק עמית, בשבתו על כס העריצות המשפטית שאליה מינה את עצמו, הטיח אתמול דברים בעורף הדין שייצג את הממשלה, שבחוצפתו הציע שבית המשפט יהיה אחראי לתוצאות פסיקותיו.

דרך רשת של החלטות ופסיקות, האליטה המשפטית נוטלת בפועל מידי נבחרי הציבור את כלי המשילות החשוב ביותר: מינויים בכירים.

”
**מי שלא מחזיק
 בתודעה לאומית, לא
 מאמין בריבונות העם.
 מי שלא מאמין
 בריבונות העם נופל
 לעומק הצללים של
 נטילת החירות
 האישית
 מאנשים שהעזו למשול**

ד. תודעה לאומית, ריבונות העם וחירות אישית

תיקון התודעה הלאומית של עם ישראל והשבת הריבונות מידי שלטון של פקידים ושופטים לידי העם, הם שניים מהנושאים הכי מדוברים בקבוצה זו. ויש לשים לב לקשר ההדוק בין השניים. **פוסט-לאומיות מייצרת דיפ-סטייט. חירות לאומית מייצרת אמון בריבונות העם.** פקידים בעלי תודעת דיפ-סטייט יפתחו בדרך כלל זיקה קיצונית לזכויות מיעוטים ויתנכרו ללאום שלהם. **זלזול בנבחר הציבור וריקון יכולתם למשול מייצרים חלוקה מעמדית בין מושלים לעבדים, במקום חירות לאומית של עם העומד ברשות עצמו.**

וכך נוצר הפער הבלתי נתפס בין מה שמערכת זו עשתה במו ידיה לשלמה פילבר לבין זעקותיה בעניין העלילה שטפלה על חיילי צה"ל ביחס לנוח'בות. אותם אנשים שבישלו סרטון והדליפו אותו כדי להאשים את כוח 100 בפגיעה גופנית פולשנית, הפכו מעשה זה עצמו לפרקטיקה מצויה כדי לדכא את 'מרד העבדים' של הציבור הישראלי.

האליטה הפוסט-לאומית הסוגדת לדת זכויות המחבלים תעורר מהומה בין-לאומית על יחס חיילי צה"ל לנוח'בות של החמאס, אך אותם אנשים בדיוק יעשו את אותם מעשים לבני עמם שהעזו להתיימר למשול. מבחינתם אין כאן סתירה אלא השלמה. העדפת בית הדין בהאג על פני חיילי צה"ל, הבוז לחירות הלאומית, מביאים איתם עריצות, אכזריות ויחס משפיל ביותר לאזרחים בעלי תודעה לאומית, שחשבו לתומם שהריבונות בידיהם. ולכן אותה אליטה משפטית תעשה לשלמה פילבר את מה שהיא רצה להאג לספר שחיילינו עשו כביכול לנוח'בות.

ה. שלושת קודקדי החירות

לסיכום, אלה שלושת הקודקודים של החירות:

1. חירות לאומית וזהות יהודית משותפת של עם ריבוני בארצו.
2. חירות פוליטית, ריבונות העם באמצעות נבחר הציבור.
3. חירות אישית מפני רודנות שרירותית של מערכות שלטון.

מי שלא מחזיק בתודעה לאומית, לא מאמין בריבונות העם.

מי שלא מאמין בריבונות העם נופל לעומק הצללים של נטילת החירות האישית מאנשים שהעזו למשול.

1. סיימנו להיות עבדים, יוצאים לחירות

בכל פעם נחשף עוד רובד של עריצות הפקידות המשפטית הבכירה וחבריה. אבל זהו, סיימנו להיות עבדים.

אנחנו יוצאים לחירות של אזרחים בני חורין, המקבלים את חירותנו מתוקף היותנו בני אב אחד ועם אחד, בעלי זהות משותפת, עומדים ברשות עצמנו, מכוח הבורא אשר בחר בנו כעם והוציא אותנו מעבדות לחירות.

בסוף ספר דברים, על סף הכניסה לארץ, מוזכרת הברית שנכרתה עם בני ישראל, עם "ראשיכם שבטיכם כל איש ישראל... מחוטב עציך עד שואב מימך". עם כולנו כאחד נכרתה הברית.

בעוד כמה ימים, בפסח, נזכור שיצאנו לחירות עולם. חירות לאומית, חירות מבית עבדים, חירות להיות שייכים כאחד לזהות הלאומית של העם, שלימד לראשונה את העולם על היכולת לצאת מבית עבדים.

לצפייה בהרצאה
המלאה של שמואל פילבר

”
אנחנו
יוצאים
לחירות של
אזרחים בני
חורין,
המקבלים
את
חירותנו
מתוקף
היותנו בני
אב אחד
ועם אחד,
בעלי זהות
משותפת,
עומדים
ברשות
עצמנו,
מכוח
הבורא
אשר בחר
בנו כעם
והוציא
אותנו
מעבדות
לחירות

חרדים לנצח ישראל

בן יעקב סבו

שוב הקדמה נצרכת: אינני טוען שיש ציבור אחד מושלם. במאמר הבא רק ארצה להעמיק עוד טפח בהבנת הברית היהודית שמתרקמת פה לדעתי בשנים הבאות. חסרונות של כל ציבור אפשר לחפש עד אינסוף, אולם כאן נשאל - לאן נצח ישראל מתקדם?

מחכים לקולות משמעותיים יותר שירימו ראש ויגידו בגאון: "אנחנו איתכם, בואו נביא יחד רוח יהודית לצבא שלנו, שכבר מזמן שכח איך מכריעים מלחמה"

א. ציפייה גדולה לשותפות יהודית

לאחרונה אני שומע מגורמים רבים ומשמעותיים מכל סוגי הציבור החרדי שאתם אני נפגש, ציפייה מאוד גדולה מהתקופה הקרובה.

כבר תקופה ארוכה שהחרדים פחות ופחות רואים את ה'מדינה' כמקשה אחת, כגוף שהוקם כדי לחלץ את עם ישראל, אלא מבינים שגם בתוך הגוף הזה יש מצד אחד בג"ץ ודיפ-סטייט במערכות הביטחון והפקידות, ומצד שני אנשים אמיצים שמוכנים לעמוד בגבורה מולם, גם אם הם משלמים מחיר בדרך.

בשנים האחרונות נוצרת תחושה חדשה באוויר. ניצני שותפות של הרוב היהודי מול הדיפ-סטייט והפרוגרס.

החרדים ראו במשך שנים את הציונות הדתית כ'אידיוטים השימושיים' של הפרוגרס והדיפ-סטייט - מצד אחד ציבור שלא מזדהה עם אסא כשר ויאיר גולן, ומצד שני משרת בנאמנות תחת רוחם בלי שום מחאה משמעותית על ריקבונם.

ודאי שאנו עבדי ד' ולא בג"ץ, אך כמה פעמים ידעו גורמי הדיפ-סטייט לנצל את הרצון הטוב שלנו נגדנו? שנים לפנינו הסבירו החרדים כמה בג"ץ רקוב ותומך אויב. ואנו? הקנטנו אותם - "לא יפה לדבר ככה על גוף של המדינה!". אך בשנים האחרונות הם מזהים את ההתפכחות אצלנו, וזה מחבר אותם אלינו בחוזקה.

אומנם יש להם גם כאב מאוד מאוד גדול על מה שהם חוטפים מהציונות הדתית בקמפיין הגיוס הציני, אך הם מבינים שזהו מיעוט צעקני ומחכים לקולות משמעותיים יותר שירימו ראש ויגידו בגאון: "אנחנו איתכם, בואו נביא יחד רוח יהודית לצבא שלנו, שכבר מזמן שכח איך מכריעים מלחמה".

ב. החרדיות והציונות המחולנת - זה כנגד זה עשה אלוקים מי שמבין את הדנ"א החרדי יודע שלעולם החרדיות לא תשתף פעולה עם הציונות המחולנת.

הציונות המחולנת היא אנטייתזה חזיתית לכל הרעיון החרדי, ולהיפך.

”
**אם נשים לב,
האידיאולוגיה
הציונית נשארה כיום
אך ורק אצל אלו
שלכל הפחות
מכבדים ומעריצים
את היהדות שלהם**

אלא שזה איננו מחסום כי אם הזדמנות, בדיוק משום שאני באמת ובתמים חושב שהציונות הזו לא קיימת עוד. היא מחליפה צורה.

אומנם נשארו ציונים בני התרבות המחולנת, אך אלו הם 'אדי דלק' אחרונים; ואילו 'ציונות מחולנת' כרעיון, כאידיאולוגיה, כתשוקה - התייבשה לחלוטין. אין כיום ספרים, מאמרים או חזון שנכתב בשם הציונות המחולנת. הימים (הקצרים) הללו עברו מן העולם.

אם נשים לב, האידיאולוגיה הציונית נשארה כיום אך ורק אצל אלו שלכל הפחות מכבדים את הזהות היהודית שלהם.

הציונות, שקמה כשחרור מהיהדות, הפכה ברבות הימים לפוסט-ציונות חריפה ואלימה ביותר.

מי שלא מבין זאת, או מי שחושב שאפשר לנסות לעשות הנשמה מלאכותית לרעיון הציונות המחולנת הישנה, מנסה לאחוז בדבר שאינו קיים. וכשמנסים לאחוז דבר שאינו קיים - מאבדים את הדעת!

יש כאלו המארגנים מפגשים עם 'אחים לנשק', מקימים קואליציה עם מירב מיכאלי ויאיר גולן (ומנסור עבאס), הולכים להתפלל ביכיר החטופים' מייסוד קפלן, הקוראים באלימות ברחובות לכניעה לאויב (לא קצת סותר?), ועוד. כל זה מבוסס על ניסיונות החיאה מלאכותיים לדבר שכבר חלף מזמן.

כמובן שאינני טוען שעלינו לנטוש ולזנוח את אחינו מצד זה של המפה, אני עצמי הגעתי משם. **אלא שאנו חייבים להבין להיכן נעים זרמי הרעיונות והתודעה בעם ישראל בשלב זה של ההיסטוריה שלו.**

אם מישהו היה ניגש אליי כשהייתי בן 18 והרגשתי איך אין לציונות שום עתיד בלי השיבה ליהדות והכבוד ליהדות, והיה אומר לי "תישאר כמו שאתה, זה בסדר, אנחנו ננסה להחיות לך את כוח החיים באופן מלאכותי, בלי לשוב לשורש היהודי שלך ובלי אמונת אבותיך", זה היה נורא.

ב"ה שפגשתי אנשים שאמרו לי את האמת על אף שהיא לא היתה פוליטיקלי-קורקט.

ג. הציונות שייכת ליהדות

נניח שהיינו לוקחים עץ, כורתים אותו משורשיו ותוקעים אותו באדמה. למחרת חוזרים, ומה רואות עינינו? העץ עומד על תילו. מסקנה מתבקשת: 'עץ לא צריך שורשים'. מה, לא? אכן, אם נחזור בעוד כשבועיים כבר נראה שהכל מיובש. בוטניקאי רציני היה אומר לנו כבר מהיום הראשון שזה מה שהולך לקרות.

כך גם התריעו רבים בימיה הראשונים של הציונות, שאם היא תקדש את המלחמה שלה בזהות, בשורשים, היא עתידה למות בסופו של דבר. אפילו סנגורים גדולים כגון הרב קוק, שראו את החייאת הלאומיות כדבר חיובי למרות הניתוק הזהותי של רבים מנושאים, כתבו אזהרות בחריפות גדולה אם הציונות לא תתחבר מחדש ליהדותה.

רק כך אפשר להבין כדוגמה למה עמי איילון - שייט, אלוף, ראש שב"כ ובעל עיטור הגבורה - מתראיין לרשתות זרות ומסביר, אחרי ה-7.10 עם כל הטבח והאונס, שגם הוא במקום הערבים היה עושה אותו דבר, "הכל", כדי להילחם ביהודים. לתדהמת המראיין מדגיש עמי: "הכל". עד היום הוא נואם מרכזי בקפלינזם.

אך איילון הוא רק דוגמה אחת לאידיאולוגיה שלמה שקרסה ומנסה להקריס יחד איתה את כל מה שמסביבה.

תשאלו את גדודי הכתבים, המשפטנים והפרופסורים, שמנסים בכוח להמציא פשעי מלחמה לישראל רק כדי לעצור את 'הרוב היהודי' מלנצח במלחמה. ראיתם מישהו מ'ציונות השמאל' הכי מתונה שמוחה נגד זה או אפילו מצטער על כך?

ד. הקומה הקיומית - קומת היהדות

קומת היהדות נהייתה כבר קיומית לציונות.

היא כבר לא קוריוז נחמד או תוספת תרבותית מעשירה לחיינו.

הרי למרות כל המטוסים, כל המודיעין, היומינט והסיגינט, וכל הטכנולוגיה הכי מתקדמת, אי אפשר להבין מה היא 'אל אקצא' עבור הערבים, שעבורה הם מוכנים להרוס לעצמם את כל חייהם וחיי ילדיהם - אם לא מבינים, להבדיל, **מה היא ירושלים.**

הצבת אנשים בעלי רוח יהודית, תודעה יהודית ומוסר יהודי בקדמת הבמה ובמוקדי קבלת ההחלטות בעם ישראל, ובעיקר בפקידות, איננה עוד פריבילגיה שיש לנו, או בונוס, או פולקלור.

זה הפך להיות חובה דחופה.

צה"ל חייב שיגיעו אליו חיילים חרדים. אבל לא בגלל שחסרים לו חיילים, אלא בגלל שחסרים לו **חרדים!**

צה"ל צריך בתוכו את רוח החרדיות, את רוח היהדות. הוא זקוק לקצינים בכירים כאלו. הרי על התודעה הכל מונח.

וזה גם העתיד של עם ישראל.

לשם המגמות הולכות, ואל לנו להביט לאחור בנוסטלגיה הססנית ומנותקת.

כיום יותר ויותר פשוט להביא, נניח, את אהרון ה'צ'למר' מהעדה החרדית לחטיבת חשמונאים, מאשר לשכנע את עמי איילון לא לתת רוח גבית לאונס ולרצח של האויב הערבי בתקשורת העולמית.

המרחק בין החרדיות לבין הציונות-היהודית קטן אלפי מונים מהמרחק בין השמאל הפוסט-ציוני לבין הציונות.

האחד מתקרב ככל שהמדינה משדרת רוח יהודית יותר. השני רק ירצה לשרוף יותר כל עוד יישאר בשנאתו לזהותו.

ה. שיתוף פעולה

צריך להבין, הדנ"א החרדי הוא דנ"א של מגננה. זו לא השיטה שלי או של רבותיי, אבל זו שיטה שאני מכבד ומעריך, והיא מוכיחה את עצמה לפחות בהגדרת היעדים שהם הציבו לעצמם - שמירה על תיבת הנח הזאת של הזהות היהודית מול עולם שמתפרק מזהות.

אני מעריך את השיטה הזאת ואני לא עוסק ימים ולילות בלבקר אותה, כי אני דווקא רואה פה הדדיות בינינו לבינם.

מה שלדעתי מוטל עלינו בהדדיות הזאת הוא להכין את הקרקע לכך שהצבא, המדינה ובתי המשפט יהיו יהודיים יותר.

כשאנחנו נתחיל להרים ראש ובאמת להתקדם לשם, אז הכוח העצום שעליו החרדים שמרו כשהם הגביהו את החומות יצא לאור, תיבת הנח תיפתח והיא פשוט תפרוץ, ויהיה פה שילוב כוחות עצום ואדיר.

ופה טמונה הנקודה הכי משמעותית בעיני: אם בעבר הציונות והלאומיות נקשרו להחלנה ולטשטוש זהות, כיום מי שנשאר נושא את דגל הציונות הם אלו אשר דווקא מחוברים ליהדותם! כיום מי שמנסה 'לחלף' ו'לפרגרס' את עם ישראל אינם הציונים, אלא הפוך, הפוסט והאנטי-ציונים. ומי שמזהים זאת הם החרדים.

ו. חג הקונספציה

בפסח התנפצה הקונספציה. זאת שראתה אותנו כסתם עם של עבדים, עובדי עבודה זרה, "וירעו אותנו המצרים" - עשו אותנו רעים ועלובים.

בדיוק אז מגיע הקב"ה - "אני ולא מלאך, אני ולא שרף" - "אני ד', ואבדיל אתכם מן העמים".

כל עוד אנחנו בקונספציה, תמיד האויבים שלנו יטמנו פח לתמימות שלנו. ורק בהתנפצותה נבין את תפקידנו.

נראה שהחלטה להקים חטיבה שלמה בצה"ל, חטיבת החשמונאים, המבוססת על רוח יהודית לכתחילה, לא על 'עם ככל העמים' ו'כור היתוך' מחולן, אלא אדרבה על "ואבדיל אתכם מן העמים" ועל רוח חרדית-יהודית כערך, ערך שמבינים שרק איתו אפשר להכריע מלחמות, היא אבן דרך עצומה בבניין הקומה הבאה של עם ישראל.

בע"ה.